

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci navrhovatele: „**Horoušany a Horoušanky – za lepší bydlení, o.s.**“, se sídlem Horoušany, Na Anežce 109, zastoupen JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 2, Rumunská 1720/12, proti odpůrci: **Středočeský kraj**, se sídlem Praha 5, Zborovská 81/11, zastoupený doc. JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Rubešova 162/8, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2025, č. j. 41 A 57/2024 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Navrhovatel se u Krajského soudu v Praze domáhal zrušení části opatření obecné povahy - 3. aktualizace Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, vydané usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje ze dne 26. 6. 2023, pod č. 035-26/2023/ZK (dále jen „3. aktualizace ZÚR“ nebo „*napadené OOP*“), a to v rozsahu trasování přeložky silnice II/101 v úseku Jirny - Úvaly (dále také jako „*koridor*“).

[2] Krajský soud návrh jako nedůvodný zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[3] Jak se podává z odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud vyšel ze zjištění, že přeložka silnice II/101 v úseku Jirny – Úvaly (v ZÚR označeno jako *koridor D064*) nebyla vymezena až 3. aktualizací ZÚR, nýbrž již Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje,

kteře nabyly účinnosti dne 22. 2. 2012 (dále jen „ZÚR“). Pokud byl tedy navrhovatel přesvědčen o nesprávnosti či nevhodnosti vymezení tohoto koridoru, mohl se proti němu bránit návrhem na zrušení příslušné části ZÚR ve lhůtě tří let od nabytí účinnosti tohoto opatření obecné povahy dle § 101b odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve znění účinném do 31. 12. 2017. Tato lhůta však již marně uplynula. Krajský soud současně neshledal, že by 3. aktualizace ZÚR koridor D064 vymezila nově, změnila jeho trasování, popřípadě stanovila nové podmínky pro realizaci přeložky silnice II/101. Úpravy provedené v napadeném OOP spočívaly toliko ve formulačních a formálních změnách textové části, přičemž grafické vymezení koridoru zůstalo zachováno. Ani v průběhu pořizování napadeného OOP se se změnami koridoru nepočítalo. Koridor je tak vymezen od února 2012.

[4] Za této situace krajský soud uzavřel, že 3. aktualizace ZÚR se právního postavení navrhovatele nijak nedotkla. Navrhovatel nebyl dotčen samotným napadeným OOP, nýbrž skutečností, že nebylo přijato opatření obecné povahy v jím požadovaném obsahu. Případným zrušením 3. aktualizace ZÚR by došlo k obnovení její předchozí verze, obsahově obdobné úpravy, aniž by se tím právní postavení navrhovatele jakkoli změnilo. Krajský soud proto dospěl k závěru o nedostatku aktivní věcné legitimace navrhovatele, a z tohoto důvodu se již nezabýval důvodností jednotlivých námitek směřujících proti regulaci koridoru ve smyslu vhodnosti přijatého řešení.

[5] Pokud jde o námitku, že odpůrce ve Vyhodnocení připomínek na str. 17-18 (*soubor 08*) uvedl, že ve 3. aktualizaci ZÚR „*biokoridor posunul*“, krajský soud uvedl, že uvedené tvrzení se vztahovalo k *biokoridoru NK67*, nikoli ke *koridoru D064*.

[6] K námitkám směřujícím proti postupu odpůrce, který požadoval, aby obec změnila územní plán a zahrnula do něj vymezené trasování, krajský soud uvedl, že zásady územního rozvoje jsou závazné pro pořizování a vydávání územních plánů obcí. Měla-li by dotčená obec za to, že trasování přeložky silnice II/101 vymezené v ZÚR není správné, mohla vlastní – preferovanou – variantu trasy zahrnout ve svém územním plánu jako územní rezervu a iniciovat pořízení aktualizace ZÚR.

[7] K poukazu navrhovatele na princip předběžné opatrnosti krajský soud připomněl, že v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy lze poskytnout ochranu pouze právům, jejichž dotčení pramení z napadeného opatření. Ochranu nelze poskytovat ve vztahu k možným zásahům vyplývajícím z opatření dosud nevydaných.

[8] Krajský soud nepřisvědčil navrhovateli ani v tvrzení, že by odpůrce nedostatečně vypořádal jeho námitky uplatněné v procesu pořizování 3. aktualizace ZÚR. Odpůrce se s nimi vypořádal konstatováním, že změna trasování koridoru D064 není předmětem napadeného OOP, což krajský soud shledal dostačujícím. Krajský soud dále zdůraznil, že návrh na zrušení opatření obecné povahy není koncipován jako *actio popularis*, nýbrž jako prostředek ochrany konkrétních subjektivních práv navrhovatele. Pokud tedy navrhovatel ani jeho členové nemohli být napadenou 3. aktualizací ZÚR dotčeni ve své právní sféře, nemohl být návrh shledán důvodným. Uzavřel, že skutečným cílem navrhovatele bylo domoci se změny trasy koridoru pro přeložku silnice II/101, čehož však nebylo možné dosáhnout v řízení o přezkumu 3. aktualizace ZÚR, neboť tato se předmětného koridoru věcně nedotkla.

pokračování

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž se odvolával na kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel předně namítá, že průběh řízení před krajským soudem, zejména obsah ústního jednání, nekorespondují s písemným odůvodněním napadeného rozsudku. Z audiozáznamu jednání podle stěžovatele vyplývá, že krajský soud v rozsudku dezinterpretuje jeho argumentaci, připisuje mu tvrzení, která neuplatnil, a opírá své závěry o spekulativní výklad jeho podání. Podle stěžovatele soud vytvářel vlastní subjektivní interpretaci jeho podání a důkazů a na jejím základě rozvíjel další úvahy, aniž by tyto měly oporu v obsahu spisu nebo v průběhu jednání.

[11] Podle stěžovatele dále krajský soud opomenul zásadní důkazy a dokumenty, které byly během ústního jednání a v podáních předloženy, a na nichž stěžovatel stavěl své námitky. Rozsudek se nevypořádává s dokumenty, z nichž podle stěžovatele jednoznačně vyplývá, že až do přijetí 3. aktualizace ZÚR bylo trasování přeložky silnice II/101 pouze navrhované a variantní, nikoli závazně vymezené. Přesto soud založil své zamítavé rozhodnutí na opačném závěru, aniž by se s těmito důkazy meritorně vypořádal; to činí rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[12] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že trasování přeložky bylo závazně zakotveno již v původních ZÚR, případně v jejich dřívějších aktualizacích. Zdůrazňuje, že veškerá jeho argumentace a předložené důkazy směřovaly k závěru, že ke skutečně *závaznému* vymezení trasy došlo až v rámci 3. aktualizace ZÚR, což soud ostatně sám v některých částech rozsudku připouští (zejména změnou terminologie z „*navrhují*“ na „*vymezují*“). Napadený rozsudek je proto podle stěžovatele vnitřně rozporný, neboť na jedné straně existenci této změny akceptuje, na straně druhé však dovozuje, že 3. aktualizace ZÚR ve vztahu k přeložce žádnou relevantní změnu nepřinesla.

[13] Dále stěžovatel namítá, že mu soud opakovaně mylně přisuzuje dogmatickou preferenci konkrétní varianty trasování přeložky a dlouhodobou nespokojenost s tím, že nebylo přijato jeho řešení. Stěžovatel zdůrazňuje, že nikdy netvrdil, že jím navrhované varianty jsou jediné možné, ani nepožadoval jejich přijetí. Jeho návrhy měly sloužit k doložení existence jiných racionálních, méně invazivních, společensky a ekologicky šetrnějších a ekonomicky efektivnějších možností řešení, které odpůrce v průběhu let vůbec neposoudil. Závěry soudu o údajné preferenci konkrétní varianty tak podle stěžovatele nemají oporu v obsahu spisu.

[14] Stěžovatel má rovněž za to, že se krajský soud se nevypořádal s jeho argumentací o dlouhodobé nečinnosti odpůrce a absenci skutečného variantního posouzení trasování přeložky v období od roku 2012 do roku 2022, a to navzdory opakované kritice ze strany veřejnosti, obce i dotčených subjektů. Krajský soud pominul skutečnost, že ač byl odpůrce o existenci alternativních řešení opakovaně informován, přesto se jimi nezabýval, což mělo zásadní význam pro posouzení zákonnosti napadené aktualizace ZÚR.

[15] Podle stěžovatele neobstojí ani závěr krajského soudu, že v rámci soudního přezkumu 3. aktualizace ZÚR nebyl prostor pro přezkum variant trasování přeložky. Právě touto aktualizací došlo k závaznému vymezení trasy a k zásahu do práv dotčených osob,

a proto až od tohoto okamžiku bylo možné se proti danému řešení účinně bránit soudní cestou. Do té doby se podle názoru stěžovatele jednalo pouze o navrhovaná a neukončená řešení, která tak nebyla způsobilá soudního přezkumu.

[16] Další kasační námitky směřují proti *zmatečným, nelogickým a fakticky nesprávným* pasážím odůvodnění napadeného rozsudku, zejména v částech týkajících se popisu jednotlivých variant trasování, jejich geografické orientace a vzájemného vztahu. Podle stěžovatele zde krajský soud zaměňuje jednotlivé varianty, pracuje s rozpornými skutkovými zjištěními a vyvozuje závěry, které jsou v rozporu s citovanými podklady i s vlastní argumentací krajského soudu.

[17] Konečně stěžovatel namítá nesprávné a matoucí nakládání soudu s pojmy „koridor“ a „biokoridor“, neboť soud zaměnil zcela odlišné instituty i jejich umístění v území a připsal stěžovateli tvrzení, která neuplatnil. Podle stěžovatele soud nevěnoval pozornost mapovým a technickým podkladům, z nichž vyplývá přímá kolize trasování přeložky s nadregionálním biokoridorem NK 67, a tuto skutečnost řádně nezohlednil, přestože má zásadní význam pro posouzení realizovatelnosti záměru a zákonnosti napadené aktualizace ZÚR.

[18] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky stěžovatele vycházejí z nesprávného předpokladu, že k právně závaznému vymezení trasy přeložky silnice II/101 v úseku Jirny-Úvaly došlo až v rámci 3. aktualizace ZÚR. Odpůrce zdůrazňuje, že koridor D064 byl závazně vymezen již v základním znění ZÚR účinném od roku 2012 v textové i grafické části a že 3. aktualizace do tohoto vymezení věcně nijak nezasáhla. Jedinou změnou byla terminologická úprava textace v čl. 118, která neměla žádný dopad na obsah regulace ani právní účinky stabilizovaného koridoru; tento závěr ostatně správně reflektoval i krajský soud.

[19] Stěžovatel se dle odpůrce návrhem i kasační stížností snaží zpochybnit trasování koridoru ustavené již v roce 2012, čímž obchází zákonnou prekluzi jeho přezkumu. Námitky týkající se technické proveditelnosti, hlukových dopadů či vhodnosti variant jsou právně irelevantní, neboť tyto otázky náleží do navazujících správních řízení, nikoliv do přezkumu ZÚR jako strategického nástroje územního plánování. Rozsudek krajského soudu je podle odpůrce srozumitelný a vnitřně konzistentní a neprovedení některých důkazů je odůvodněno jejich právní irelevancí. Z uvedených důvodů proto odpůrce navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[20] Stěžovatel ve své replice nad rámec kasační stížnosti uvedl, že odpůrce porušil povinnost bezodkladně aktualizovat a koordinačně upravit ZÚR v návaznosti na novou státní dopravní koncepci RS1 včetně terminálu Praha-východ (Nehvizdy) a další související záměry, a to i přes zjevnou kumulaci a kolize s koridorem D064 a dalšími dopravními stavbami. Odpůrce přitom rozsah 3. aktualizace účelově zúžil, odmítl věcné námitky s poukazem na jejich nepřípustnost, nevyhodnotil předložené varianty trasování a opomenul koordinační a variantní posouzení vyžadované stavebním zákonem i judikaturou Nejvyššího správního soudu; to činí jím vydané opatření obecné povahy nezákonné, respektive nepřezkoumatelné. Fakt, že až do 3. aktualizace ZÚR nebyla trasa přeložky závazně zakotvena, plyne podle stěžovatele i z přípisu odpůrce ze dne 1. 8. 2012, adresovaného Policii České republiky (ve kterém odpůrce uvedl, že se lze vrátit k „červené

pokračování

variantě“, přiklonit se k jinému řešení či vypuštění záměru). V dalším doplnění stěžovatel uvedl, že podkladová technická studie přeložky II/101 použitá při pořizování 3. aktualizace ZÚR vychází ze studentské bakalářské práce, která byla při projednávání prezentována jako dílo projektanta PONTEX, aniž byl zveřejněn její skutečný původ; to dle stěžovatele zakládá závažnou procesní vadu přijetí opatření obecné povahy a porušení práv dotčených subjektů.

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek v zásadě vyloučené. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, rozhodnutí Ústavního soudu viz www.nalus.usoud.cz). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[24] Vzhledem k roztržitosti kasačních námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti (nesrozumitelnosti) napadeného rozsudku, potažmo jiných procesních vad řízení před krajským soudem se jimi Nejvyšší správní soud zabýval ve stejném pořadí, v jakém byly uplatněny v kasační stížnosti.

[25] V první řadě stěžovatel namítal, že průběh řízení před krajským soudem nekoresponduje s následnou argumentací obsaženou v napadeném rozsudku a že krajský soud žalobní argumentaci dezinterpretoval. Tuto námitku nicméně stěžovatel uplatnil toliko v obecné rovině, aniž by konkretizoval, které části jeho argumentace měly být nesprávně vyloženy, popřípadě v čem měla spočívat jejich dezinterpretace. Takto vágně formulovanými námitkami se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat, neboť z nich není patrné, proti jakým konkrétním závěrům krajského soudu směřují.

[26] Přisvědčit nelze ani námitce, podle níž krajský soud opomenul zásadní důkaz, který měl stěžovatel předložit v úvodu ústního jednání. Ani v tomto případě stěžovatel nespécifikoval, o jaký konkrétní důkaz se mělo jednat. Ze záznamu z ústního jednání přitom vyplývá, že stěžovatel v jeho úvodu předložil podklady, které již byly součástí správního

spisu, což krajský soud při jednání výslovně konstatoval (s obsahem správního spisu se krajský soud seznámil, přičemž dokazování správním spisem se neprovádí). Krajský soud dále v odst. 23 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že další důkazní návrhy stěžovatele neprovedl jako nadbytečné, neboť se týkaly variant tras přeložky, která nebyla 3. aktualizací ZÚR nijak měněna, a netýkaly se tak předmětu řízení. Správnost tohoto závěru je předmětem posouzení v rámci kasačních námitek dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; pro účely posouzení přezkoumatelnosti je takové odůvodnění krajského soudu dostatečné.

[27] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil rovněž tvrzení stěžovatele, že tvrzení krajského soudu, podle kterého stěžovatel prosazoval přijetí jím navrhované trasy, nemá v ničem oporu. Ze záznamu z ústního jednání totiž jednoznačně vyplývá, že zástupce stěžovatele výslovně uvedl (konkrétně 7. minuta záznamu), že sledovaného cíle lze dosáhnout jinou variantou řešení, na kterou stěžovatel v průběhu řízení opakovaně upozorňoval a kterou prosazoval; tato preference je ostatně zřejmá i z obsahu žalobního návrhu, kde je východní (hnědá) varianta označena za šetrnější k přírodě, levnější a územně i sociálně méně konfliktní. Nelze proto souhlasit s námitkou, že by krajský soud tento závěr dovodil bez opory ve spise, přičemž konstatování obsažená v narativní části jeho rozsudku představují pouze popis průběhu řízení a obsahu jednotlivých podání, nikoli samostatné hodnotící závěry.

[28] Z rozsudku je zcela zřejmé, že krajský soud dospěl k závěru, že trasa přeložky byla zakotvená (tj. *závazně určena*) již v ZÚR a že ve 3. aktualizaci ZÚR nedošlo k žádné její změně, pouze k úpravě formulace textu, která se ale nedotkla věcné stránky řešení.

[29] Pokud jde o námitku, že krajský soud spekulativně dovodil, že stěžovateli muselo být zřejmé vymezení trasy přeložky již v ZÚR, Nejvyšší správní soud ani zde pochybení neshledal. Jádrem sporu je otázka, zda byla trasa přeložky závazně vymezena již v ZÚR, či až ve 3. aktualizaci. Krajský soud vycházel z toho, že stěžovateli byla existence a poloha trasy známa již od přijetí ZÚR; tento závěr nelze považovat za nepřezkoumatelný. Otázka, zda se jednalo o trasu již závazně zakotvenou, či toliko navrhovanou, je předmětem dalšího posouzení.

[30] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatele, že krajský soud ve svém rozsudku směřoval pojmy „*navrhovaná*“ a „*zakotvená*“ trasa. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud dospěl k závěru, že trasa přeložky byla závazně vymezena již v ZÚR a že 3. aktualizace ZÚR nepřinesla žádnou věcnou změnu jejího vymezení, nýbrž pouze úpravu formulace a formátování textu. V odst. 26 až 29 odůvodnění rozsudku krajský soud popsal proces výběru finální trasy tak, jak vyplývá z odůvodnění ZÚR; Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, v čem konkrétně měl být tento výklad vnitřně rozporný.

[31] Pokud jde o tvrzenou zmatečnost vypořádání námitek týkajících se biokoridoru, uvedeného v odst. 5 napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato část má ryze narativní povahu, neboť neobsahuje vlastní právní posouzení krajského soudu, nýbrž pouze shrnutí obsahu žalobního návrhu. Tyto skutečnosti přitom stěžovatel sám uvedl v na str. 6 žalobního návrhu. Není proto zřejmé, v čem konkrétně má spočívat tvrzená zmatečnost či nelogičnost. Vazba koridoru na les je navíc zřejmá, neboť stěžovatel namítal, že existence lesa byla zohledněna až po jedenácti letech, a současně navrhoval provedení důkazu

pokračování

„*Trasování ZÚR skrze les*“. Stěžovatel tak v této části fakticky polemizuje s vlastní argumentací.

[32] Lze proto uzavřít, že z rozsudku krajského soudu je zřejmé, proč dospěl k závěru, že trasa přeložky byla vymezena již v ZÚR a ve 3. aktualizaci k její žádné věcné změně nedošlo (došlo pouze k formulačním úpravám textu). Rozsudek krajského soudu je srozumitelný, logicky strukturovaný a není vnitřně rozporný. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak není naplněn.

[33] Nejvyšší správní soud se následně zabýval stěžejní otázkou, zda byla trasa přeložky silnice II/101 (koridor D064) závazně vymezena již v původních ZÚR, nebo zda k jejímu zakotvení došlo až 3. aktualizací ZÚR [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[34] V čl. 118 odůvodnění ZÚR (str. 33) je uvedeno: „ZÚR navrhuje pro umístění stavby aglomeračního okruhu (AO) jako silnici vyšší třídy: [...] koridor pro umístění stavby D064 úsek Mstětice – Jirny – Úvaly.“ V čl. 143 (str. 41) se dále uvádí: „ZÚR navrhuje na základě doporučení SEA prostorová či projektová specifická opatření v případě následujících koridorů: [...] b) koridor D064 (silnice II/101) - zpřesnit vymezení koridoru vybrané varianty v rámci navazující územně plánovací dokumentace s cílem minimalizace zásahu do nelesní zeleně (lesní remízek v prostoru mezi obcemi Horoušany a Horoušánky).“ Z kapitoly 4.4.1.2 *Plochy a koridory dopravy nadmístního významu* i z kapitoly 2. *Vyhodnocení splnění požadavků a podmínek pro zpracování ZÚR Středočeského kraje, obsažených v zadání* (str. 14) vyplývá, že byly posuzovány dvě varianty vedení přeložky silnice II/101. Varianta (a) umožňovala etapovou výstavbu a lepší dopravní obsluhu Nových Jiren a Horoušánek bez zvýšení dopravní zátěže, zatímco varianta (b) byla vedena východně od Horoušánek a byla vázána na realizaci nové silnice I/12 včetně obchvatu Úval. Na základě vyhodnocení SEA byla doporučena varianta (b), která byla vyhodnocena jako příznivější z hlediska vlivů na obyvatelstvo a životní prostředí a jako nezasahující do rekreačního území Klánovického lesa. Tato varianta byla následně promítnuta jak do textové části ZÚR, tak do jejich grafické části (zejména Výkres č. II4 - *Koncepce dopravy* a Výkres č. II1 - *Koordinační výkres*). Z odůvodnění ZÚR je tedy zřejmé, že výběr konkrétní varianty trasy byl dokončen již v rámci vydání ZÚR a tato trasa byla zanesena do zásad územního rozvoje.

[35] Nejvyšší správní soud následně porovnal znění uvedených ustanovení před a po 3. aktualizaci ZÚR (Příloha č. 1 – *Podklad pro Úplné znění ZÚR Středočeského kraje po vydání 3. aktualizace s vyznačením provedených změn*). V čl. 118 bylo slovo „*navrhují*“ nahrazeno slovem „*vymezují*“ a pod jednotlivými písmeny došlo k vypuštění slovního spojení „*koridor pro umístění stavby*“ (v podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odst. 32 odůvodnění napadeného rozsudku). Ve čl. 143 byla přeformulována uvozovací věta; původní text „ZÚR navrhuje na základě doporučení SEA prostorová či projektová specifická opatření, která se uplatní jako požadavky na využití koridorů a úkoly pro územní plánování v případě následujících koridorů:“ byl nahrazen textem: „ZÚR stanovují pro vymezené plochy a koridory silniční dopravy nadmístního významu (vybrané silnice II. třídy) specifické požadavky na využití území, kritéria a podmínky pro rozhodování o možných variantách změn v území a úkoly pro územní plánování takto:“ Z věcného hlediska však nedošlo ke změně obsahu ani významu těchto ustanovení. Článek 143 písm. b), na nějž stěžovatel poukazuje, nebyl 3. aktualizací jakkoli změněn. Plně proto ob stojí závěr krajského

soudu, že změny spočívaly výlučně v terminologickém a formulačním sjednocení textu, nikoli ve změně vedení či rozsahu koridoru. Pokud stěžovatel ve vztahu k tomuto článku namítal, že koridor zasahuje celý les, jedná se o námitku míjející se s předmětem řízení, neboť přezkoumávána je právě 3. aktualizace ZÚR (nikoli samotné ZÚR, kterými byl koridor vymezen).

[36] Se stěžovatelem proto nelze souhlasit, že by pouhá jazyková změna spočívající v nahrazení slova „navrhují“ slovem „vymezují“ představovala nové zakotvení trasy. Z provedeného porovnání ZÚR a jejich 3. aktualizace je zřejmé, že se jednalo pouze o sjednocení terminologie, nikoli o nové věcné vymezení koridoru. Argumentace stěžovatele založena výlučně na jazykovém výkladu proto nemůže obstát.

[37] Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s krajským soudem uzavírá, že 3. aktualizace ZÚR se věcně nedotkla stávajícího vymezení koridoru *D064*. Trasa přeložky byla závazně určena již původními ZÚR účinnými od roku 2012; provedené změny měly pouze formální charakter. Odpůrce tak v rámci 3. aktualizace převzal již existující regulaci.

[38] Judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, že změna územně plánovací dokumentace může zopakovat či terminologicky upřesnit již existující regulaci, aniž by tím sama o sobě představovala nový zásah do práv dotčených osob. To dává odpověď na otázku, zda se může veřejných subjektivních práv stěžovatele dotknout regulace, kterou odpůrce v rámci 3. aktualizace pouze převzal z předchozího opatření obecné povahy. Krajský soud v této souvislosti přílehlavě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019 - 64, z něhož se podává, že změna územního plánu může legitimně zopakovat či zpřesnit dřívější regulaci, je-li zasazena do nového koncepčního rámce, aniž by tím nutně nově zasahovala do práv vlastníků. Navrhovatel tak nebyl změnou dotčen na svých právech, neboť brojil proti omezením, která byla obsažena již v původním opatření obecné povahy a která (jak správně upozornil krajský soud) v zákonné lhůtě nenapadl. Tyto závěry jsou tedy aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

[39] Za této situace krajský soud správně uzavřel, že nedošlo-li 3. aktualizací ZÚR k žádné věcné změně vymezení koridoru *D064*, brojí stěžovatel proti regulaci, která byla závazně stanovena již původními ZÚR, které v zákonné lhůtě nenapadl; za tohoto stavu věci nyní napadené opatření obecné povahy nemohlo zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatele ve smyslu ve smyslu § 2 a § 101a odst. 1 s. ř. s.

[40] Správný je rovněž závěr krajského soudu, že ani případným zrušením 3. aktualizace ZÚR by nedošlo ke změně právního postavení stěžovatele, neboť by se obnovila předchozí právní úprava obsahující totožné vymezení trasy přeložky. Jak již bylo vyloženo, v rámci soudního přezkumu 3. aktualizace ZÚR nebyl prostor pro přezkum stěžovatelem předestřených variant vedení přeložky; to platí i pro námitky stěžovatele týkající se nečinnosti odpůrce. Pevné zakotvení trasy v ZÚR od roku 2012 nevytvářelo prostor pro nové posuzování stěžovatelem navrhovaných variant, neboť ty nebyly předmětem napadené aktualizace. Ze stejných důvodů nebyl důvod přezkoumávat mapové a technické podklady či tvrzenou kolizi trasy přeložky s biokoridorem *NK 67*.

[41] Pokud jde o sdělení odpůrce Policii České republiky, to se 3. aktualizace ZÚR nijak netýká. Nad rámec uvedeného kasační soud poznamenává, že zmínku odpůrce o tom,

pokračování

že se nejedná o konečnou verzi, je nutno chápat jako možnost budoucích aktualizací ZÚR, nikoli jako plán na změnu konkrétní trasy dopravního koridoru.

[42] Námitkou kolize koridoru *D064* s novou dopravní koncepcí *RS1* se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat, neboť, jak již bylo výše opakovaně uvedeno, koridor *D064* nebyl v rámci 3. aktualizace řešen. Pokud jde o odkaz na bakalářskou práci, která měla být vydávána za dílo projektanta, jde o námitku neuplatněnou v žalobním návrhu. Jelikož stěžovateli nic nebránilo takovou námitku uplatnit již v řízení před krajským soudem, jde o námitku nepřijatelnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[43] Konečně, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce týkající se biokoridoru *NK 67*. Z připomínky č. 23, podané ke 3. aktualizaci ZÚR, nevyplývá tvrzená kolize s koridorem *D064*. Připomínka se týkala konkrétního pozemku, nikoli dopravního koridoru. Krajský soud správně uzavřel, že 3. aktualizací ZÚR byl posunut pouze biokoridor *NK 67*, nikoli dopravní koridor *D064*; proti tomuto posunutí však stěžovatel námitky nevznesl.

[44] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal ani naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel nemohl být napadenou 3. aktualizací ZÚR dotčen ve své právní sféře, jelikož tato aktualizace nijak věcně neměnila vedení přeložky v rámci koridoru *D064*. Právní závěr krajského soudu byl tak správný.

[45] Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud jí proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[46] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Právo na náhradu nákladů řízení tak má procesně úspěšný účastník, kterým je odpůrce. Z obsahu spisu však nevyplývá, že by mu v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Pokud jde o náklady spojené s jeho zastoupením advokátem, tyto náklady nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodně vynaložené (viz § 60 odst. 1 s. ř. s.), neboť odpůrce, jakožto vyšší územní samosprávný celek, disponuje nepochybně odborným personálem pro své zastupování v soudním řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti jím vydaného aktu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. března 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu

